

РЕШЕНИЕ

№ 7431

гр. София, 06.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 22.11.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **7239** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК.

Образувано е по жалба на Окутан А.– гражданин на Република Турция срещу Отказ рег. № 5364р-11465/06.06.2022 на Директор на Дирекция“ Миграция“, с който е отказано предоставянето на право на постоянно пребиваване в РБ на Окутан А.-гражданин на Република Турция.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспорения отказ. Твърди се, че е изпълнен фактическият състав на нормата на чл.25,ал.1,т.9 от ЗЧРБ, но административният орган не е отчетел фактите и обстоятелствата и най- вече, че оспорващият е напуснал РБ през 1972 година заедно със своите родители, когато е бил едва на 12 година и същият не е могъл да формира собствена воля, като напускането на РБ не е станало по изселническа спогодба, а по волята на неговите родители, като през 1974 година е получил турско гражданство и е налице хипотезата на чл.25,ал.1 т.9 от ЗЧРБ, като при издаване на отказа е допуснато и съществено нарушение на административно-производствените правила и най- вече на нормата на чл.46 от ППЗЧРБ. Иска се отмяна на Отказа и връщане на преписката за ново произнасяне. Претендират се и сторените по делото разноски.

В съдебно заседание, оспорващият-Окутан А. редовно и своевременно призован, не се явява. Жалбата му на заявените основания се поддържа от адвокат Д., редовно упълномощен, който заявява и претенция за присъждане на разноски.

Ответникът по оспорването-Директор на Дирекция ”Миграция” редовно и своевременно призован, се представлява от юрисконсулт Т., редовно

упълномощена, която оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена. Заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на адвокат Д. и моли да бъде редуцирано.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните, при условията на чл.142,ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Със Заповед № 8121К-1498/19.04.2016 година на Министър на вътрешните работи Н. Д. Н. е назначен на длъжността- Директор на Дирекция "Миграция" считано от датата на встъпване в длъжност.

На 09.02.2022 година оспорващият депозирал Заявление до Директор на Дирекция "Миграция" за предоставяне право на постоянно пребиваване в РБ, към което приложил заверено копие на турски паспорт, доказателство за издадената му виза за пребиваване в РБ, заверено копие на Акт за раждане, удостоверяващ, че е роден в РБ на 21.03.1960 година в [населено място] пазар, Удостоверение от Министерство на правосъдието на РБ сочещо, че оспорващият не е български гражданин, Удостоверение от Министерство на правосъдието, Главна дирекция "Съдимост и статистика" на Република Турция, удостоверяващо, че оспорващият не е осъждан, Удостоверение, издадено от [община] пазар от 06.04.2021 година, сочещо, че в семейните регистри по гражданско състояние на [община] пазар липсват данни за начина на изселване на лицето А. Х. И. /Окутан А./, [дата на раждане] в [населено място] пазар, доказателства за налични парични средства и Договор за наем на недвижим имот, находящ се в [населено място] пазар от 08.02.2022 година.

На 17.02.2022 година до Директор на Дирекция "Миграция" е постъпило Становище от ДАНС, в което е посочено, че в ДАНС няма информация от която да се предполага, че Окутан А.– гражданин на Република Турция представлява заплаха за националната сигурност.

На 21.02.2022 година е депозирано Становище от Началник група „Миграция“ при ОД на МВР- Шумен, в което е посочено, че са налице основанията по чл.25,ал.1,т.9 от ЗЧРБ за предоставяне право на постоянно пребиваване на гражданина на Турция Окутан А., [дата на раждане].

На 06.06.2022 година ответникът по оспорването издал оспорения Отказ рег. № 5362р-11465, с който отказал предоставяне право на постоянно пребиваване в РБ на Окутан А. гражданин на Турция.

Отказът е връчен лично срещу подпис на оспорващия на дата 20.07.2022 година.

По делото са приложени всички събрани в хода на административното производство доказателства.

С оглед на така установената фактическа обстановка,Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима,подадена в преклузивния срок по чл.149,ал.1 АПК от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване.Разгледана по същество,същата се явява основателна.Съображенията за това са следните:

Оспореният Отказ,рег.№5364р-11465/06.06.2022 година на Директор на Дирекция "Миграция" представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21,ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК,/така наречените условия за редовно действие на административните актове./При проверката, съдът следва да

прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореният отказ е издаден от компетентен орган-това е Директор на Дирекция "Миграция", на когото изрично по силата на чл.57, ал.1 от ППЗЧРБ е предоставено право наред с Директорите на ОДМВР или оправомощените от тях длъжностни лица да разглежда документите на чужденеца за предоставяне право на пребиваване след получаване на писмено становище от ДАНС по [чл. 41, ал. 1, т. 2 от Закона за Държавна агенция "Национална сигурност"](#), в това число да се произнася и по заявления за предоставяне право на постоянно пребиваване на чужденци в РБ.

Между страните няма спор, а от приложените по делото доказателства се установява, че лицето Н. Н. към датата на издаване на отказа е заемал длъжността-Директор на Дирекция "Миграция" и не е бил заместван.

Спазени са изискванията на чл.59 АПК за форма. Заповедта съдържа предвидените в чл.59, ал.2 АПК задължителни реквизити, с означение на фактическите и правните основания за издаването и-чл.26, ал.1 от ЗЧРБ, вр.с чл.25, ал.1.9 от ЗЧРБ-отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите по чл.25 от ЗЧРБ..

Отказът е мотивиран, като е изпълнено условието на нормата на чл.26, ал.1 от ЗЧРБ в сила от 23.05.2018 година-отказът за издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване се мотивира, съобщава се на заинтересованите лица и може да се оспорва по реда на [Административнопроцесуалния кодекс](#).

При издаването на Отказа, Директор на Дирекция "Миграция" е нарушил процесуално правните разпоредби, което е довело до нарушаване и на материално-правните.

Правната регламентация на пребиваването на чужденците в РБ се съдържа в ЗЧРБ, в чийто чл.22 е посочено, че пребиваването на чужденците в Република България се осъществява въз основа на-виза по [чл. 9а, ал. 2](#), т. 3 и 4, международни договори или договори на Европейския съюз с трети държави за безвизов режим, актове на правото на Европейския съюз, които са в сила и се прилагат от Република България, разрешение на службите за административен контрол на чужденците. В чл.23 от ЗЧРБ е визирано, че [javascript:y1\(\)](#)чужденците пребивават в Република България: краткосрочно – до 90 дни в рамките на всеки 180-дневен период от датата на влизането в страната, продължително - с разрешен срок до една година, освен в случаите, предвидени в този закон; дългосрочно-с разрешен първоначален срок 5 години и възможност за подновяване след подадено заявление и постоянно - с разрешен неопределен срок.

В чл.25 от ЗЧРБ е доуточнено, че разрешение за постоянно пребиваване могат да получат чужденците, които отговарят на условията, визирани в тази норма, като Съгласно алинея втора на чл.25 от ЗЧРБ, редът за установяване на обстоятелства и условията по ал. 1 се определят с Правилника за прилагане на закона. По силата на алинея втора на същия текст, заявлението по ал. 1 се подава не по-късно от два месеца преди изтичане на разрешенния срок на пребиваване на чужденеца на територията на Република България. Заявлението се разглежда и решава в срок до два месеца. При правна и фактическа сложност и необходимост от представяне на

допълнителни документи, този срок може да бъде удължен с два месеца, за което чужденецът се уведомява писмено, като му се указва, че трябва да представи необходимите документи и информация в едномесечен срок. В случай че допълнителните документи и информация не бъдат представени в указания срок, производството се прекратява и заявлението не подлежи на повторно преразглеждане.

В Параграф 3а на ДР на ЗЧРБ е дадено легално определение на "Разрешение за пребиваване", според която то е всяко разрешение за пребиваване, издадено от компетентните органи на Министерството на вътрешните работи в съответствие с единния формат, установен с [Регламент \(ЕО\) № 1030/2002](#) на Съвета от 13 юни 2002 г. относно единния формат на разрешенията за пребиваване за гражданите на трети страни.

Заявление за предоставяне на разрешение за постоянно пребиваване се подава лично в дирекция "Миграция" или сектор/група "Миграция" при съответната областна дирекция на Министерството на вътрешните работи. Директорът на дирекция "Миграция" или оправомощено от него лице взема решение по заявлението в срок до два месеца от подаването му, като в случаите на правна и фактическа сложност и необходимост от представяне на допълнителни документи срокът може да бъде удължен с още два месеца. Разрешението се издава по ред, определен с [правилника за прилагане на закона](#). Съгласно чл.25, ал.1 от ЗЧРБ Разрешение за постоянно пребиваване могат да получат чужденците, които тговарта на усолвията апсочини в тази номра ,зимежуд окито е ипо т.9- които не са лица от български произход, родени на територията на Република България, изгубили са българското си гражданство по изселнически спогодби или по собствено желание и желаят трайно да се установят на територията на страната. В чл.26 от ЗЧРБ са визирани предпоставките, при наличието на които се отказва издаване на разрешение за постоянно пребиваване-отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване на срока за пребиваване в страната на чужденец, за когото е установено, че не отговаря на условията по [чл. 24, 24а - 24г, 24е, 24з, 24и, 24к, 24м, 24н, 24о, 24п, 25, 33а, 33г и 33к - 33м, 33п и 33т](#).

Между страните няма спор, а от приложените по делото доказателства се установява, че лицето Н. Н. към датата на издаване на отказа е заемал длъжността-Директор на Дирекция "Миграция" и не е бил заместван.

Спазени са изискванията на чл.59 АПК за форма. Заповедта съдържа предвидените в чл.59, ал.2 АПК задължителни реквизити, с означение на фактическите и правните основания за издаването и-чл.24г от ЗЧРБ, отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока за пребиваване в страната на чужденец, за когото е установено, че не отговаря на условията по [чл. 24, 24а - 24г, 24е, 24з, 24и, 24к, 24м, 24н, 24о, 25, 33а, 33г и 33к - 33м, 33п и 33т](#).

Отказът е мотивиран, като е изпълнено условието на нормата на чл.26, ал.1 от ЗЧРБ в сила от 23.05.2018 година-отказът за издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване се мотивира, съобщава се на заинтересованите лица и може да се оспорва по реда на [Административнопроцесуалния кодекс](#).

При издаването на Отказа, Директор на Дирекция "Миграция" е нарушил процесуално-правните разпоредби на ЗЧРБ и ППЗЧРБ, което е довело и до

нарушаване на материално- правните разпоредби.

Правната регламентация на пребиваването на чужденците в РБ се съдържа в ЗЧРБ, в чийто чл.22 е посочено, че пребиваването на чужденците в Република България се осъществява въз основа на-виза по [чл. 9а, ал. 2](#), т. 3 и 4, международни договори или договори на Европейския съюз с трети държави за безвизов режим, актове на правото на Европейския съюз, които са в сила и се прилагат от Република България, разрешение на службите за административен контрол на чужденците. Решението по ал. 1, т. 4 се издава след писмено становище от Държавна агенция "Национална сигурност". В чл.23 от ЗЧРБ е визирано, че [javascript:y1\(\)](#)чужденците пребивават в Република България: краткосрочно – до 90 дни в рамките на всеки 180-дневен период от датата на влизането в страната, продължително - с разрешен срок до една година, освен в случаите, предвидени в този закон; дългосрочно-с разрешен първоначален срок 5 години и възможност за подновяване след подадено заявление и постоянно - с разрешен неопределен срок.

В чл.25 от ЗЧРБ са визираны предпоставките, при наличието на които се предоставя право на постоянно пребиваване, като по ал.1 т.9- които не са лица от български произход, родени на територията на Република България, изгубили са българското си гражданство по изселнически спогодби или по собствено желание и желаят трайно да се установят на територията на страната; В чл. 40 от ППЗЧРБ е дуотечноно, че за получаване право на постоянно пребиваване на основание [чл. 25, ал. 1, т. 9 ЗЧРБ](#) чужденецът прилага документите по [чл. 34, ал. 1](#) и удостоверение от общината по местожителство или постоянен адрес преди напускане на Република България относно датата и начина на напускане на страната, удостоверение за раждане,4. удостоверение от Министерството на правосъдието, че лицето не е български гражданин. В чл. 57 от ППЗЧРБ е доуточнено, че Директорът на дирекция "Миграция", директорите на ОДМВР или оправомощените от тях длъжностни лица разглеждат документите на чужденца за предоставяне право на пребиваване след получаване на писмено становище от ДАНС по [чл. 41, ал. 1, т. 2 от Закона за Държавна агенция "Национална сигурност"](#), като Директорите на ОДМВР или оправомощените от тях длъжностни лица изпращат за разглеждане и решаване на директора на дирекция "Миграция" документите на чужденците за получаване право на постоянно или дългосрочно пребиваване, след като са получили писмено становище на ДАНС по [чл. 41, ал. 1, т. 2 от Закона за Държавна агенция "Национална сигурност"](#).

От доказателствата по видно, че административното производство е иницирано с подаване на заявление от страна на оспорващия да му бъде предоставено право на постоянно пребиваване в РБ, като към заявлението си приложил всички изискуеми документи на основание чл.40 ППЗЧРБ, а след получаване на заявлението в изпълнение на задължението си по чл.57, ал.2 от ППЗЧРБ е получено Становище от ДАНС в посока, че няма информация оспорващият да представлява заплаха за националната сигурност.

В нормата на чл.26, ал.2 от ЗЧРБ са визираны предпоставките, при наличието на които се отказва издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в страната на чужденец, за когото е установено, че не отговаря на условията по [чл. 24, 24а - 24г, 24е, 24з, 24и, 24к, 24м, 24н, 24о, 25, 33а, 33г и 33к - 33м, 33п и 33т](#).

В конкретния случай, основният спорен въпрос по делото е дали лицето е изгубило българското си гражданство по собствено желание.

От доказателствата по делото е видно, че оспорващият е роден на територията на РБ на 21.03.1960 година с имена А. Х. И., чиито родители са български граждани, по народност майка туркиня и баща турчин в [населено място] пазар, за което е съставен Акт за раждане приложен в заверено копие на лист 23 от делото/ лицето не от български произход, родено е на територията на РБ и желае трайно да се установи в страната. Установено е още, че оспорващият не е изгубил българското си гражданство по изселнически спогодби, като през 1972 година родителите му заедно с него са напуснали РБ, оспорващият е придобил турско гражданство на основание Закон за пребиваване №403 по силата на турското национално законодателство с имена Окутан А. на 09.02.1974 година с Решение на Министерски съвет №7/9272 и по този закон придобиват гражданство лицата, които не са изселници по спогодби. Наред с това, е установено, че оспорващият е пристигнал в Република Турция на 00.00.1972 година. Установено е още, че липсват данни кога и по какъв начин е изселен от РБ/ факт, установяващ се от приложеното Удостоверение на лист 77 от делото от [община].

Административният орган вместо да анализира приложените доказателства, противно е приел, че не е налице хипотезата на чл.25, ал.1, т.9 от ЗЧРБ, като в Отказа е посочил и смесил две отделени понятия- загубване на българско гражданство с освобождаване от българско гражданство, които са две различни понятия.

През 1972 година, когато оспорващият е напуснал РБ заедно с родителите си, той е бил малолетен-на 12 години и не е могъл да формира самостоятелно своята воля като физическо лице, т.е от негово име и за негова сметка действия са извършвали неговите родители по аргумент от нормата на чл.2-4 от ЗЛС/ тогава действащ/. Действително по това време е действал Законът за българското гражданство от 1968 година, който в чл.16 ал.2 от ЗБГ/отм/- е постановявал, че български гражданин от небългарска народност, който се изсели от страната, загубва българското си гражданство със самото изселване./ а според Български тълковен речник „изселване“ е напускане завинаги мястото си на живеене, за да се засели другаде дадено лице. Т.е със самия факт на изселването/напускането на страната през 1972 година оспорващият е загубил българското си гражданство, като това е станало не по изселническа спогодба, а по негово желание/а доколкото той не е могъл да формира воля-по желание на неговите родители/. Няма спор, че през 1974 оспорващият е придобил турско гражданство и с имена- Фамилия Окутан, собствено име А.. Със самия акт на изселване / напускане на старната, оспорващият е загубил българското си гражданство още през 1972 година. Посочените в Отказа мотиви смесват две отделни понятия- освобождаване от българско гражданство, което е различно от загубването на българско гражданство и то при действието на ЗБГ от 1968 година и неправилно административният орган е приел, че липсва молба за освобождаване от българско гражданство и е анализирал само разпоредбите относно освобождаване от българско гражданство, но не и относно загубване на българско гражданство. Загубването на българско гражданство по смисъла на цитираната разпоредба е нещо различно от освобождаването и лишаването от българско гражданство, уредени в Дял II, Глава четвърта, съответно, Глава шеста от [ЗБГ \(отм.\)](#), като по делото е установено по несъмнен начин, че по отношение на оспорващия не е налице нито една от тези две хипотези/ **В този смисъл е**

РЕШЕНИЕ № 7439 ОТ 19.06.2015 Г. ПО АДМ. Д. № 2526/2015 Г., VII ОТД. НА ВАС

В В РЕШЕНИЕ № 13824 ОТ 17.12.2015 Г. ПО АДМ. Д. № 4813/2015 Г., VII ОТД. НА ВАС е посочено, че „ Гражданството е свързано както с личния статус на физическото лице, така и с публичноправната сфера, с държавността. Гражданството представлява, от една страна, правно отношение между държавата и физическото лице и, от друга, характеризира статуса, правното качество на личността. Когато се разкъса връзката на съпринадлежност между физическото лице и държавата, тогава лицето загубва българското си гражданство. Загубата на гражданство като родово понятие включва случаите на освобождаване от българско гражданство, отмяна на натурализацията и лишаване от българско гражданство. При освобождаването от гражданство има изразена двупосочност на волите, т.е. лицето иска освобождаването и държавата се съгласява или не с това искане. При лишаването и при принудителната отмяна на натурализацията има едностранни действия от страна на държавен орган.

Уредбата на производството във връзка със загубването на българско гражданство е в действащите за съответните периоди [Законали за българското гражданство](#). Освобождаването от гражданство се е извършвало с Указ на Държавния съвет, към момента - с указ на президента. Тези укази влизат в сила от деня на издаването им и не подлежат на обнародване в Държавен вестник. Министерството на правосъдието издава удостоверения за промените в гражданството на лицата.

В контекста на всичко изложено дотук настоящият съдебен състав намира, че оспорваният отговаря на условията на чл.25,ал.1,т.9 от ЗЧРБ и следва да му бъде предоставено право на постоянно пребиваване в РБ, а като е отказал издаване на Разрешение за постоянно пребиваване ответникът по оспорването е издал един незаконосъобразен Отказ, който подлежи на отмяна, но тъй като е естеството на спора не позволява решаването му по същество от съда, то административната преписка следва да бъде върната на органа за ново произнасяне.

С оглед изхода на спора, в полза на оспорвания следва да се присъдят направените по делото разноски, но преди да бъде определен техният размер, съдът следва да обсъди направеното възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на адвокат Д., направено в последното съдебно заседание от процесуалния представител на ответника по оспорването. Оспорваният е представляван от адвокат Д., като в представения Договор за правна защита и съдействие е посочено ,че договореното възнаграждение е в размер на 500 лева, платено в брой при подписване на договора на дата 22.07.2022 година. Съгласно нормата на чл.8,ал.3 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения в редакцията, действаща към момента на подписване на договора- 22.07.2022 година- за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес, извън случаите по ал. 2, възнаграждението е 500 лева. По силата на чл.78,ал.5 ГПК/ приложима по силата на препащащата норма на чл.144 от АПК/, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл.36 от Закона за адвокатурата.В съответствие с разпоредбата на чл.36,ал.2 от Закона за адвокатурата, размерът на възнаграждението се определя в договор между адвоката и клиента,като размерът трябва да бъде справедлив и обоснован и не може да бъде по-нисък от предвидения в Наредба на Висшия адвокатски съвет размер за съответния вид работа. В нормата на чл.78,ал.5 от ГПК/

приложима по силата на преpraщaщата норма на чл.144 АПК е предоставено право на съда да прецени дали да уважи искане за намаляване на адвокатското възнаграждение, като законодателят само е ограничил минималната долна граница, под която не може да се намали възнаграждението- не по- малко от минималния размер, предвиден в Закона за адвокатурата, но съдът не е обвързан с максималния размер, който може да присъди възнаграждение, но ако е доказано като заплатено. Разпоредбата на чл.78, ал.5 от ГПК намира приложение - само при депозирано искане от страната за намаляване на разноските.

В отговор на Преюдициално запитване по т. 1 на Решение от 23.11.2017 г. по съединени дела C-427/16 и C-428/16 на СЕС, първи състав, според който разпоредбата на чл. 101, § 1 ДФЕС вр. чл. 4, § 3 Д. трябва да се тълкува в смисъл, че национална правна уредба като разглежданата в главните производства, съгласно която, от една страна, адвокатът и неговият клиент не могат – под страх от дисциплинарно производство срещу адвоката – да договорят възнаграждение в по-нисък от минималния размер, определен с наредба, приета от професионална организация на адвокатите като Висшия адвокатски съвет (България), и от друга страна, съдът няма право да присъди разноски за възнаграждение в по-нисък от минималния размер, би могла да ограничи конкуренцията в рамките на вътрешния пазар по смисъла на чл. 101, § 1 ДФЕС. Всеки съд следва да прецени дали с оглед на конкретните условия за прилагането ѝ такава правна уредба действително отговаря на легитимни цели и дали така наложените ограничения се свеждат до това, което е необходимо, за да се осигури изпълнението на тези легитимни цели.

Приложението на правото на Европейския съюз, включително на тълкуването, дадено от СЕС по цитираното преюдициално запитване е служебно императивно задължение на всяка национална юрисдикция във всяко нейно производство и е без значение дали насрещната страна е правила или не възражение за прекомерност против адвокатския хонорар, претендиран от молителя.

Националният съд не може да се преструва, че не е постановявано такова тълкуване на общностната правна уредба от СЕС, нито може да чака националният законодател да създаде национална правна уредба, която да предвижда някакъв нарочен механизъм за прилагането на тълкуването. Напротив, националният съд е длъжен сам да приложи разпоредителната част от тълкуването, като тълкувателна правна норма със собствен регулативен потенциал. В изпълнение на това си задължение, настоящият съдебен състав намира, че адвокатската професия е свободна професия, чието упражняване представлява самостоятелен икономически риск. Ето защо трудът на адвоката не е равен и не може да бъде равен непременно на труда на юрисконсулта (каквото пълномощник е защитавал ответника по иска и не зависи от размерите на юрисконсултското възнаграждение по чл. 25, ал. 1 от Наредба за заплащането на правната помощ–арг. чл. 78, ал. 8 ГПК, ред., ДВ, бр. 8/2017 г. Адвокатският хонорар обаче не може и е непременно да е много по-висок, особено по дела, които не се отличават с фактическа и правна сложност. В принципен план съгласно чл. 6, ал. 3 Закона за адвокатурата без полагане на изпит за адвокати се вписват кандидати с юридически стаж от пет години (вкл. и най-вече юрисконсултите). Очевидно, в очите на законодателя трудът на юрисконсултите като юристи е съпоставим или поне не много по-малко ценен от труда на адвокатите. Адвокатското възнаграждение съответно, за да не доведе до ограничаване на конкуренцията, не трябва да е значително по-голямо от това на юрисконсултите, поне по делата, които не се отличават с фактическа и правна сложност и са с малък обем на процесуални действия. Диапазоните на юрисконсултското възнаграждение по искиви дела са 100-300 лева. В случая българската правна уредба не съдържа каквото и да било точен критерий, който би могъл да гарантира, че определените от

Висшия адвокатски съвет минимални размери на адвокатските възнаграждения са справедливи и обосновани при зачитане на общия интерес. Освен това единствената форма на контрол, който се упражнява от публичен орган върху наредбите на Висшия адвокатски съвет за определяне на минимални размери на адвокатските възнаграждения, е контролът на Върховния административен съд, като този контрол е ограничен до това дали тези наредби са в съответствие с Конституцията и българските закони. Запитващата юрисдикция следва да провери дали с оглед на конкретните условия за прилагането ѝ такава правна уредба действително отговаря на легитимни цели и дали така наложените ограничения се свеждат до това, което е необходимо, за да се осигури изпълнението на тези легитимни цели.

В конкретния случай, оспорваният е представляван от адвокат К. и от представения Договор за правна защита и съдействие е видно, че договореното възнаграждение е в размер на 500 лева, платено в брой при подписване на договора. Възнаграждението за един адвокат съгласно чл.8, ал.3 от Наредбата е 500 лева. Договореното и заплатено адвокатско възнаграждение е в минимума, определен в Наредбата, проведено е едно съдебно заседание, на което е взел участие адвокат Д. и съдът не може да присъди по-нисък размер от посоченото в нормата на чл.8, ал.3 от Наредбата, като заплатеното адвокатско възнаграждение не е прекомерно и не следва да бъде редуцирано. На тази плоскост, в полза на оспорвания следва да се присъдят разноски в размер на 510 лева-заплатено адвокатско възнаграждение и внесена държава такса

Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК/приложима по силата на чл.144 АПК по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

Воден от горното и на основание чл.172 АПК, Административен съд София- град

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Отказ рег. № 5364р-11465/06.06.2022 на Директор на Дирекция“ Миграция“, с който е отказано предоставянето на право на постоянно пребиваване в РБ на Окутан А.- гражданин на Република Турция.

ИЗПРАЩА АДМИНИСТРАТИВНАТА ПРЕПИСКА НА ДИРЕКТОР НА ДИРЕКЦИЯ“ МИГРАЦИЯ“ ЗА НОВО ПРОИЗНАСЯНЕ ПРИ СПАЗВАНЕ НА ДАДЕНИТЕ УКАЗАНИЯ ПО ТЪЛКУВАНЕТО И ПРИЛАГАНЕТО НА ЗАКОНА.

ОСЪЖДА ДИРЕКТОР НА ДИРЕКЦИЯ“ МИГРАЦИЯ“ ДА ЗАПЛАТИ НА ОКУТАН А. – ГРАЖДаниН НА РЕПУБЛИКА ТУРЦИЯ СУМАТА ОТ 510 ЛЕВА – РАЗНОСКИ ПО ДЕЛОТО, КАТО СЪЩАТА СЛЕДВА ДА БЪДЕ ВЪЗСТАНОВЕНА ОТ БЮДЖЕТА НА ДИРЕКЦИЯ“ МИГРАЦИЯ“.

НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.138,АЛ.1 АПК, ПРЕПИС ОТ РЕШЕНИЕТО ДА СЕ ИЗПРАТИ НА СТРАНИТЕ.

Решението подлежи на касационно оспорване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1 АПК.

СЪДИЯ:

